

MADAME LAPLAGE SCHOOL FOR THE ARTS PRESENTS

WEST
SIDE
STORY

Girl Online

GOING SOLO

Interneto Mergaitė

NAUJA PRADŽIA

TREČIOJI
TINKLARAŠTININKĖS
ZOELOS
KNYGA

ZOE SUGG

baltos lankos

ZOE SUGG

Girl Online
GOING SOLO

Interneto Mergaitė
NAUJA PRADŽIA

Iš anglų kalbos vertė Inga Stančikaitė

baltos lankos

Versta iš:
Zoe Sugg, *Girl Online Going Solo*,
Penguin Books Ltd, London, 2016

Redaktorė
Aušra Kaziukonienė

Maketuotoja
Eglė Jurkūnaitė

Dailininkas
Zigmantas Butautis

Leidinio bibliografinė informacija pateikiama Lietuvos nacionalinės Martyno Mažvydo bibliotekos Nacionalinės bibliografijos duomenų banke (NBDB).

Šį leidinį draudžiama atgaminti bet kokia forma ar būdu, viešai skelbti, taip pat padaryti viešai prieinamą kompiuterių tinklais (internete), išleisti ir versti, platinti jo originalą ar kopijas: parduoti, nuomoti, teikti panaudai ar kitaip perduoti nuosavybėn.

Draudžiama ši kūrinių, esančių bibliotekose, mokymo įstaigose, muziejuose arba archyvuose, mokslinių tyrimų ar asmeninių studijų tikslais atgaminti, viešai skelbti ar padaryti visiems prieinamą kompiuterių tinklais tam skirtuose terminaluose tų įstaigų patalpose.

ISBN 978-9955-23-981-9

Text copyright © Zoe Sugg, 2016
The author has asserted her moral rights.
All rights reserved.
© Inga Stančikaitė, vertimas į lietuvių kalbą, 2017
© Baltų lankų leidyba, 2017

Girl Online's

FAVOURITE PLACES

in

BRIGHTON

to
HOVE
(actually)

The
Bandstand

The
Grand

The
Brighton
Centre

THE
ENGLISH
CHANNEL

Brighton
Station

The
Flour Pot
Bakery

NORTH LAINE

Snoopers Paradise

The Royal
Pavilion

Choccywoccydoodah

THE LANES

The
Creperie

Boho
Gelato

JB's Diner

BRIGHTON

BEACH

The
Pier

Blakers
Park

FIVE
WAYS

to KEMP
TOWN

Rugsėjo 15 d.

Kur Nojus Flinas?

Trumpa reguliarios tinklaraščio transliacijos pertrauka!

Jei esi ištikimas **Interneto mergaitės** skaitytojas, žinai, kad labai mėgstu atsakinėti į jūsų klausimus komentuose ar elektroniniu paštu. Dauguma jūsų yra tikri šaunuoliai ir klausinėjate normalių dalykų apie naujuosius mokslo metus ir kaip man sekasi rengtis rašto darbams bei egzaminams... Bet mano pašto dėžutę užplūdo ir lavina klausimų apie Nojų Fliną. Ypač tokių kaip: kur jis? Ką jis veikia? Kodėl pasitraukė iš pasaulinio „The Sketch“ koncertinio turo?

Ir tai vyksta ne tik čia, mano tinklaraštyje, bet ir visose mano socialinių tinklų paskyrose, net ir tikrame gyvenime! Tad manau, atėjo laikas tiesiai šviesiai iškloti viską, ką žinau.

Jei tu – naujas mano tinklaraščio skaitytojas, gal nežinosi, kad mudu su Nojumi susitikinėjome (atkreipk dėmesį į būtaįį laiką). Senieji skaitytojai gali jį

dar pažinoti kaip „vaikiną iš Bruklino“, ir nors jau kurį laiką apie jį – ar apie mus – nerašiau, jo dingimas daugybei žmonių sukėlė virtinę klausimų.

Na, tai giliai įkvepiu ir iškleju jums tiesą: aš irgi neturiu jokio supratimo. Žinau tiek, kiek ir jūs, belieka tikėtis, kad jam viskas gerai ir jis laimingas, kad ir ką veikia. Jo vadybininkas paskelbė tokį pranešimą:

„Siekdamas suderinti didelį darbo krūvį ir asmeninius reikalus, Nojus nusprendė pasitraukti iš pasaulinio „The Sketch“ koncertinio turo mėnesiu anksčiau. Jis atsiprašo gerbėjų dėl to, kad juos nuvylė, ir dėkoja už nenutrūkstamą palaikymą.“

Tiek ir nežinau. Deja, nors draugavau su Nojumi, bet jo nesekiau, tad negaliu įsijungti kokios nors telefono programėlės ir pranešti, kur jis (nors esu beveik tikra, kad mama šitaip elgiasi su manimi ir broliu). Galiu pasakyti tik tiek, kad Nojų pažįstu ir šitokio sprendimo jis nebūtų priėmęs, gerai jo neapgalvojęs. Bet jis – stiprus vyrukas, tad neabejoju, jog sugrįš, mums nespėjus nė mirktelėti.

Viliusi, atsakiau į jūsų klausimus ir dabar galėsime toliau sau ramiai gyventi čia, **Interneto Mergaitėje**.

O tiems, kurie galbūt visai nesupranta, apie ką aš... na, atsiprašau, chachacha! Ir, Nojau, jei šitai skaitai, atrašyk man, nes kitaip gali tekti užsiundyti ant tavęs seklių.

Interneto Mergaitė atsijungia xxx

Pirmas skyrius

Vos tik baigusi tinklaraščio įrašą, atkišu nešiojamąjį kompiuterį Eliotui.

– Manai, taip tiks?

Jis nužvelgia ekraną, o aš krapštau šerpetą ant mažojo pirštelio.

– Man atrodo, gerai, – taria jis po kelių kankinamų sekundžių.

Gavusi jo patvirtinimą, griebiu kompiuterį ir spusteliu „Skelbti“, kol nespėjau apsigalvoti. Akimirksniu pajuntu, kad nuo pečių nusirito našta. Padaryta. Žodis – ne žvirblis. Mano „pareiškimas“ oficialiai paskelbtas, nors juokinga, kad man iš viso reikia daryti pareiškimą. Visa ši padėtis mane pykdo, skruostai užkaista...

Eliotas garsiai atsikrenkščia ir pertraukia mano mintis. Jis prikanda lūpų kamputį ir man dilgteli paširdžius, nes žinau, kad kažkas jam neduoda ramybės.

– Tikrai negavai jokių žinių iš Nojaus nuo pat rugpjūčio vidurio?

Gūžteliu.

– Nea.

– Jis neįtikimas. Vaikinas iš Bruklino mus nuvilia.

Dar sykį gūžteliu. Daugiau nieko nepajėgiu daryti. Jei imu pernelyg įdėmiai apie tai mąstyti, jausmai, kuriuos taip stengiausi paslėpti, tuoj iškyla į paviršių.

– Turiu tik šitą žinutę. – Išsitraukiu telefoną ir ją su randu. – Matai?

Atleisk, Pene. Visko pasidarė per daug.

Metu turą, turiu padaryti pertrauką.

Netrukus susisieksiu. N x

Nežinau, ką Nojui reiškia „netrukus“, bet jau praėjo gerokai daugiau kaip mėnuo, o jis nė nelyteli. Pripažįstau, begalę trumpųjų žinučių, rašiau jam tviteryje, siunčiau elektroninius laiškus, bet jokio atsakymo nesulaukiau. Nenorėjau ir pasirodyti kaip kokia beviltiška buvusi mergina, besistengianti jį susekti, tad neseniai lioviausi jam rašyti, bet man kaskart vis dar nuduria širdį pagalvojus, kad jis taip ir neatsakė.

– Na, – prabyla Eliotas, – pasielgei teisingai, paviešindama savo istoriją, kad žmonės atsikabintų. Kam reikalingos tokios dramos, ar ne?

– Būtent. – Pasislenku prie lovos krašto ir nuo stalo paimu plaukų šepetį. Žvilgsnis klajoja po asmenukes, priklijuotas prie veidrodžio, šukuoju susivėlusius, neseniai saulės nubučiuotus kaštoninius plaukus. Nuotraukose aš su Lija Braun, Eliotu ir Aleksu, vienoje net su Megan. Bet daugumą jų gožia mano mėgstamiausios iš žurnalų iškirptos nuotraukos, įkvepiančios fotografijai, ir kartojimosi grafikas A lygio egzaminams, kruopščiai sužymėtas spalvomis, kad tiksliai žinočiau, ką ir kada turiu daryti. Mama juokiasi, kad daugiau laiko praleidžiu su spalvotais žymekliais nei iš tiesų mokydamasi, bet taip jaučiuosi bent šį tą valdanti. Visa kita mano gyvenime atrodo nepasiekiamą – Nojus, fotografės karjera, net draugai... Visi rengiasi gyvenimui po vidurinės. Ir nors praktika su Fransua Pjeru Nuvo – vienu karščiausių fotografų pasaulyje – gerokai stumtelėjo mane į priekį, vis vien jaučiuosi it įkasta, kol visi zuja aplink. Kur toliau?

– Manai, jis susirado kitą? – Eliotas stebi mane pro akinių kraštą, tokią jo išraišką puikiai pažįstu – ji reiškia „Penei tai tikrai nepatiks“, Eliotas retkarčiais mėgsta mane taip nustebinti.

– Eliotai! – Metu į jį šepetį, draugas lengvai išsisuka. Šepetys atsitrenkia į sieną ir nukrinta į nešvarių drabužių stirtą.

– Ką? Jis vienišas, tu vieniša. Laikas tau *išlįsti į pasaulį*, Pene. O pasaulis Bruklinu neapsiriboja. – Jis perdėtai išraiškingai man mirteli, aš užverčiu akis. Jei kas nors ir erzina mane labiau nei Nojaus tylėjimas, tai tik mintis, kad jis gali būti su kita.

Noriu nusukti kalbą, tad klausiu Elioto:

– Kaip Aleksas?

Eliotas iškelia rankas į dangų.

– Tobulai, kaip visuomet.

Išsišiepiu.

– Jūs tokie mieli, net koku.

– Ar sakiau, kad jis išėjo iš vintažinės parduotuvės? Dabar dirba restorane. – Eliotas švyti išdidumu. – Nekantrauju, kol baigsiu vidurinę ir galėsime gyventi kartu. Na, ir taip daugiausia laiko praleidžiu jo bute. Žinoma, kai nesu čia.

Jis nusišypso, bet šypsena nepasiekia akių. Pasilenkiu ir paimu jį už rankos.

– Tavo tėvai susipras... – Ventvertų namuose jau ištisas savaitės netyla kivirčiai. Kartkartėmis girdime jų šūksnius pro plonas mano miegamojo palėpėje sienas – tie vakarai gana nejaukūs.

Dabar gūžteli Eliotas.

– Manau, jiems derėtų baigti savo kančias. Visi būtume laimingesni, jei jie tiesiog imtų ir išsiskirtų.

– Penė! – iš apačios ataidi mamos balsas.

Apverčiu telefoną ir dirsteliu į laikrodį.

– Oi, velnias. Eime, Eliotai – pavėluosime! Negaliu praleisti pirmos pamokos. – Nusiritu nuo lovos ir imu grūsti knygas į krepšį. Paskubomis nužvelgusi save veidrodyje, suvokiu, kad, prieš sviesdama šepetį į Eliotą, išsišukavau tik pusę galvos. Čiumpu nuo stalo gumelę, suimu kaltūnuotus plaukus ir susuku ant pakaušio kuodą. Tiks.

Nepaliauju stebėtis Elioto sugebėjimu net ir tamsiausią debesį paversti saulės spinduliu – štai dabar, kai atsisuku, jis vėl džiugus ir linksmas. Įsikimba man į parankę ir išsišiepia.

– Kas pirmas pastvers šokoladinį raguolį?

– Lekiam.

Laiptais nubildam po dvi pakopas, juokiamės ir trankomės vienas į kitą.

– Ko siuntat, bepročiai? – purkšteli mama, kai nušokę nuo paskutinio laiptelio iš jos rankų pasičiumpame po šiltą šokoladinį raguolį. – Nepamirškite – namo septintą, Tomo gimtadienis.

– Aišku! – surinku, jau lėkdama pro duris, puikiai žinau, kad išsišokoladavau taip, kaip išauklėtoms šešiolikmetėms visai nederą. Nieku gyvu nebūčiau pamiršusi savo vyresniojo brolio gimtadienio, bet žinau, kodėl mama man priminė. Įpratau po pamokų vaikštinėti su Eliotu po Braitoną, fotografuoti Eliotą savo darbų aplankui. Man jis – tobulas modelis: toks nepaprastai savimi pasitikintis, kad niekada nepabijos pozuodamas sustingti vidury gatvės, net jei pro šalį skubės žmonės.

– Gal ir man derėtų rašyti tinklaraštį, – kartą užsiminė jis. – Tada galėčiau visiems rodyti tas nuotraukas! Net ir tos, kurios tau nepatinka, yra nuostabios.

– Tikrai derėtų, – atsakiau. – Išėitų į naudą ir tavo mados darbams.

Jis atsakė pagalvosias, bet taip ir nepradėjo. Įtariu, Eliotą labiau vilioja mintis *turėti* tinklaraštį nei darbas, kurį į jį reikia

įdėti. Kaskart, pamatęs mane prie kompiuterio, jis ima vartyti akis, nors puikiai žino, kad kitaip tinklaraščio neišlaikysi. O po ilgos pertraukos praėjusiais metais dabar esu labiau nei bet kada pasiryžusi jį išpopuliarinti.

Vėsa lauke primena artėjantį rudenį, nors dar tik rugsėjis. Šis metų laikas mano pats mėgstamiausias – lapai nusispalvina auksu ir po darbingos vasaros vysta, išsisklaidžius vasaros karščiams, net saulė, rodos, šviečia vaiskiau. Viskas gaiviau ir ryškiau: naujas, švarus mokslo metų puslapis. Nauja pradžia. Kaip tik to man ir reikia.

Prisiglaudžiu arčiau Elioto ir įsikimbu jam į parankę.

– Teks šįvakar patrumpinti fotosesiją, – tariau jam. – Alekso išėjimas iš vintažinės parduotuvės turi vieną minusą – nebegalėsime skolintis smagių kostiumų!

Prisimenu mėgstamiausią Elioto nuotrauką: joje jis vilki įprastinius drabužius (siaurus džinsus, tamsiai raudonus marškinėlius ir stambiu raštu megztą megztinį) ir užsidėjęs pirato skrybėlę su didžiule plunksna, viena koja stovi ant apversto kibiuro, kurį radome akmenuotame paplūdimyje. Tikras piratas – Braitono karalius. Tegu ir *labai* skoningai apsirengęs.

– Vadinasi, grįšime prie tavo mamos spintos! – dramatiškai atsidūsta Eliotas. Nusijuokiu. Jo tiesa – mano mama tikrai turi krūvas keistų ir žavingų aksesuarų, užsilikusių baigus darbą teatre.

Palieku Eliotą autobuso stotelėje, jis ekstravagantiškai du kartus pakšteli man į skruostą – išmoko to Paryžiuje, įprato atlikdamas praktiką žurnale *Chic*.

– Pasimatysime vėliau, *mielooooji*, – nutęsia, paskui tyliau priduria: – Ir nesijaudink per daug dėl Nojaus, pažadi?

Nuraustu.

– Pažadu.

Nuo stotelės iki mokyklos tik keletas žingsnių, bet vos tik Eliotas dingsta, imu jo ilgėtis. Be jo jaučiuosi it be kojos ar rankos. Man iki skausmo jo trūksta. Nežinau, ką darysiu, jei jiedu su Aleksu kitais metais persikels į Londoną. Vien nuo tos minties šokoladinis raguolis kilsteli aukštyn, nugurkiu seilę, kad jį sulaikyčiau.

Telefonas suvibruoja, akimirksniu užmirštu savo pažadą ir pamanau, kad gal tai Nojus. Bet ne, ne jis. Tai Kira.

„Kur tu?“ – parašyta žinutėje. Dirsteliu į laikrodį. Iki pirmos pamokos tik penkios minutės – o aš su Kira istorijos pamokoje turiu pristatyti temą. Po paraliais.

Leidžiuosi bėgti, užlekiu laiptais ir pro dvivėres duris įsiveržiu į mokyklą. Vos tik atsiduriu viduje, pamatau dvi naujas septintokes, palinkusios prie telefonų jos kikena iš kažko, ką pamatė paskalų apie įžymybes tinklalapyje. Mintyse kyla panikos banga – kas, jei jos liežuvauja apie mane, bet ne, šį sykį tai netiesa. Rodos, Heidenas iš „The Sketch“ išsiskyrė su savo mergina Kendra. Viena iš mergaičių pakelia į mane žvilgsnį ir susiraukia – regis, neatpažino. Tiesiog spoksau į jas kaip kokia keistuolė. Nuskubu pro šalį, širdis stipriai dunksi. Į mane niekas nebežiūri.

Su palengvėjimu atsidūstu, panika išsisklaido. Nojus ir aš – vakarykštės naujienos. Aš tiesiog normali mergina, gyvenanti

normalų gyvenimą normalioje mokykloje. Nuo pat turo pa-
baigos kaip tik to ir troškau.

Taip?

– Penė! Dievulėliau, štai kur tu. – Pribėgusi Kira pažadina
mane iš susimąstymo, kol visai nepaklydau. Ji ima berti mūsų
pristatymo planą, leidžiuosi jos nutempiama mokyklos kori-
doriais atgal į normalią tikrovę.